

- 2) článku 11 směrnice 2001/14/ES, neboť systém zpoplatnění zavedený španělskými orgány nestanoví žádný systém odměňování odpovídající kritériím stanoveným v uvedeném článku;
- 3) čl. 30 odst. 1 směrnice 2001/14/ES, jelikož španělská právní úprava dostatečně nezaručuje nezávislost regulačního subjektu (Comité de Regulación Ferroviaria) na provozovateli infrastruktury a RENFE-Operadora (železniční podnik spadající pod ministerstvo rozvoje);
- 4) čl. 10 odst. 7 směrnice 91/440/EHS, protože regulační subjekt nedisponuje prostředky nezbytnými k výkonu pravomoci kontroly soutěže na železničních trzích, kterou mu svěřuje tento článek;
- 5) čl. 13 odst. 2 a čl. 14 odst. 1 směrnice 2001/14/ES, jelikož španělská právní úprava stanoví diskriminační kritéria pro přidělování kapacity železniční infrastruktury. Tato kritéria mohou tedy vést k tomu, že trasy vlaku jsou přiděleny na delší dobu než je doba jednoho období jízdního řádu. Kritéria nejsou specifikována.

(¹) Úř. věst. L 75, s. 29.

(²) Úř. věst. L 237, s. 25.

Žaloba podaná dne 8. října 2010 — Evropská komise v. Řecká republika

(Věc C-485/10)

(2010/C 328/44)

Jednací jazyk: řečtina

Účastnice řízení

Žalobkyně: Evropská komise (zástupci: B. Stromsky a M. Konstantinidis)

Žalovaná: Řecká republika

Návrhová žádání žalobkyně

— určit, že Řecká republika tím, že nepřijala ve stanovených lhůtách všechny předpisy nezbytné pro provedení rozhodnutí Komise K(2008) 3118 ze dne 2. července 2008 (ve znění opraveném rozhodnutím Komise ze dne 13. srpna 2008) o státních podporách poskytnutých společnosti Ellinika Nafpigeia AE, a v každém případě tím, že Komisi dostatečným způsobem neuvědomila o opatřeních přijatých v souladu s článkem 19 rozhodnutí, nesplnila povinnosti,

které pro ni vyplývají z článků 2, 3, 5, 6, 8, 9 a 11 až 18 uvedeného rozhodnutí, jakož i ze Smlouvy o fungování Evropské unie;

— uložit Řecké republice náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Předmětem žaloby Komise je neprovedení Řeckou republikou rozhodnutí Komise o protiprávních státních podporách poskytnutých ve prospěch společnosti Ellinika Nafpigeia A. E., které musí být navráceny civilním oddělením této společnosti.

Komise uvádí, že Řecko mělo zajistit provedení rozhodnutí ve lhůtě čtyř měsíců od jeho oznámení. Rozhodnutí bylo oznámeno dne 13. srpna 2008 a Komise neprodloužila lhůtu stanovenou pro provedení rozhodnutí. V důsledku toho z formálního hlediska lhůta stanovená Řecku pro dosažení souladu s rozhodnutím uplynula dne 13. prosince 2008.

Komise připomíná, že v souladu s ustálenou judikaturou Soudního dvora je jediným oprávněným důvodem, který může členský stát namítat vůči žalobě pro nesplnění povinnosti podané Komisí na základě čl. 108 odst. 2 SFEU, je absolutní nemožnost správně provést rozhodnutí.

V projednávaném případě však řecké orgány nikdy neuplatnily argument vycházející z absolutní nemožnosti provedení. Naopak bez dalšího vyjádřily svou vůli provést rozhodnutí, jakmile to bude možné. Komise nicméně poznamenává, že v okamžiku, kdy podala projednávanou žalobu, řecké orgány ještě nepřijaly žádné opatření pro, byť i částečné, provedení rozhodnutí.

Komise se domnívá, že Řecko nepřijalo opatření nezbytná pro provedení rozhodnutí ani v souladu s řešením, které bylo projednáno mezi jejími službami a příslušnými řeckými orgány, ani jakýmkoliv jiným odpovídajícím způsobem.

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (Spojené království) dne 18. října 2010 — Barbara Mercredi v. Richard Chaffe

(Věc C-497/10)

(2010/C 328/45)

Jednací jazyk: angličtina

Předkládající soud

Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: Barbara Mercredi

Žalovaný: Richard Chaffe

Předběžné otázky

1) Jaké je vhodné kritérium k určení obvyklého bydliště dítěte pro účely:

a) článku 8 nařízení (ES) č. 2201/2003 ⁽¹⁾,

b) článku 10 nařízení (ES) č. 2201/2003.

2) Může být soud „orgánem nebo jiným subjektem“, jemuž může být přiznáno právo péče o dítě pro účely ustanovení nařízení (ES) č. 2201/2003?

3) Uplatní se článek 10 nadále i poté, co soudy dožádaného členského státu zamítly žalobu směřující k navrácení dítěte na základě Haagské úmluvy z roku 1980 proto, že nebyly splněny podmínky článků 3 a 5?

Konkrétně, jak by měl být řešen konflikt mezi rozhodnutím dožádaného státu, že podmínky článků 3 a 5 Haagské úmluvy z roku 1980 nejsou splněny, a rozhodnutím dožadujícího státu, že podmínky článků 3 a 5 Haagské úmluvy z roku 1980 jsou splněny?

⁽¹⁾ Nařízení Rady (ES) č. 2201/2003 ze dne 27. listopadu 2003 o příslušnosti a uznávání a výkonu rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti a o zrušení nařízení (ES) č. 1347/2000 (Úř. věst. L 338, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 243)